

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Tomášem Kocourkem v právní věci žalobkyně: **A. T.**, narozena dne x, státní příslušnice Ukrajiny, bytem x, zastoupena JUDr. Janem Žateckým, advokátem se sídlem Na Podkovce 16, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2014, čj. OAM-76/ZA-ZA08-K01-2014,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Soudem ustanovenému zástupci žalobkyně JUDr. Janu Žateckému, advokátovi, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 10.200 Kč. Odměna a náhrada bude zástupci žalobkyně vyplacena Krajským soudem v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se žalobou ze dne 21. 9. 2014 doručenou Krajskému soudu v Praze dne 27. 10. 2014 domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

V žalobě žalobkyně uvedla, že napadené rozhodnutí žalovaný nedostatečně odůvodnil, a že kategoricky nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že politická a zejména bezpečnostní situace v zemi původu umožňuje bezpečný návrat žalobkyně do vlasti. Žalobkyně v této

souvislosti poukázala na aktuální informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 6. 6. 2014, které důrazně doporučilo občanům České republiky zrušit nebo odložit cesty do Luhanské a Doněcké oblasti, kde probíhá protiteroristická operace ukrajinské vlády. Kvůli nejistému vývoji bezpečnostní situace zároveň vyzvalo občany k obezřetnosti při cestách do Charkovské, Dněpropetrovské, Záporožské, Chersonské a Mykolajivské oblasti. Dále žalobkyně poukázala na zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva, podle kterých bylo v období od 15. 4. do 20. 6. na Ukrajině během konfliktu zabito 423 lidí. Žalobkyně také uvedla, že počet případů zabití, mučení a únosů organizovanými skupinami na východě Ukrajiny roste, přičemž většina mrtvých jsou civilisté. Mezinárodní výbor Červeného kříže sledující od počátku nepokojů situaci na Ukrajině dospěl k závěru, že boje na východě Ukrajiny mezi ukrajinskými vládními silami a silami povstaleckými již dosáhly intenzity vnitrostátního ozbrojeného konfliktu. Proto dle žalobkyně informace o Ukrajině použité žalovaným zjevně nejsou aktuální, a žalovaný tudíž porušil svou povinnost zjistit přesně a úplně skutečný stav věci.

Žalobkyně se obává návratu na Ukrajinu, neboť má za to, že jí zde hrozí reálné nebezpečí a vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Dle žalobkyně se bezpečnostní situace na Ukrajině zhoršuje po vstupu ruské armády na její území, čímž došlo v podstatě k vyhlášení války. Na základě informací komisařky OSN pro lidská práva Navi Pillayové únosy, zadržování, špatné zacházení, mučení a zabíjení, které páchají ozbrojené skupiny, nyní ovlivňují širší populaci ve zmíněných dvou východních regionech.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že popírá oprávněnost námitek uvedených žalobkyní a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný přitom odkázal na obsah správního spisu. Žalovaný trvá na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru žalovaný správní orgán zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí, po jejich posouzení však nedospěl k závěru, že by žalobkyně splňovala podmínky pro udělení mezinárodní ochrany.

Dle žalovaného bylo v průběhu správního řízení objasněno, že důvodem žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je snaha o legalizaci pobytu v ČR, kde porodila syna a kde žije se svým přítelem, a dále obava z ekonomických potíží v případě návratu na Ukrajinu. Žalobkyně uvedla, že do roku 2013 žila ve své vlasti v obci R. a v průběhu let 2011 a 2012 navštívila několikrát ČR. Naposledy opustila svou vlast v únoru roku 2013, aby mohla vydělat peníze pro svého syna, který doposud žije na Ukrajině. O mezinárodní ochranu v ČR požádala, protože zde porodila syna a musí si legalizovat pobyt, aby si mohla dítě převzít z kojeneckého ústavu. Dále uvedla, že v roce 2014 bylo proti ní vedeno trestní řízení z důvodu maření výkonu úředního rozhodnutí a byla odsouzena ke dvěma letům vyhoštění. Na Ukrajinu se žalobkyně nemůže vrátit, jelikož tam nemá žádný majetek a nemá tam z čeho žít. Dále žalobkyně uvedla, že v ČR nepracuje, ale žije ji přítel. Ke svému zdravotnímu stavu žalobkyně uvedla, že je v pořádku. Její starší syn prý žije na Ukrajině s babičkou žalobkyně, její tetou a sestrou.

Námítka žalobkyně, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci a nesplnil požadavky na odůvodnění, není dle žalovaného důvodná, neboť vedl s žalobkyní pohovor, ve kterém měla možnost uvést veškeré relevantní důvody, které ji k opuštění vlasti vedly. V průběhu obou pohovorů nebyla žalobkyně nijak omezována a k zápisu jednotlivých otázek a odpovědí v rámci protokolu o pohovoru neměla žádné námítky. K informacím nic doplnit nechtěla, pouze uvedla, že u ní byla na kontrole paní ze sociální služby ohledně podmínek pro

dítě a že dne 15. 9. 2014 proběhlo řízení před Obvodním soudem pro Prahu 8, které bylo odročeno na 3. 11. 2014. Žalovaný má tedy za to, že zjistil přesně a úplně skutečný stav věci, přičemž učiněná zjištění postačovala ke správnému posouzení případu. Rovněž obstarané důkazy byly úplné, správně zhodnocené i ve vzájemné souvislosti, a dle mínění žalovaného své závěry dostatečným a standardním způsobem odůvodnil.

K odkazu žalobkyně na několik zpráv od různých organizací, které se týkají situace na Ukrajině, konkrétně v Doněcku a Luhansku, žalovaný podotkl, že sama žalobkyně uvedla, že před odjezdem z vlasti žila v západní části Ukrajiny, konkrétně v R., tedy v místech, která se nacházejí pod plnou kontrolou nové ukrajinské proevropsky smýšlející vlády, a nelze tedy předpokládat, že by ji nějak ovlivnila situace na východě země. Žalovaný má za nepravdivé a účelové tvrzení žalobkyně, že na Ukrajině nemá žádné zázemí, protože v R. žije její starší nezletilý syn spolu s ostatními příbuznými žalobkyně.

Žalovaný rozhodoval na základě aktuálních informací, které měl k dispozici v okamžiku rozhodování o žádosti žalobkyně, a zásadně nesouhlasí s námitkou neaktuality shromážděných informací.

Žalovaný k důvodům uvedeným žalobkyní v žalobě uvedl, že nejsou azylově relevantní, tak jak je definuje zákon o azylu, a tudíž není možné v tomto řízení uvedené důvody zohlednit. Přitom žalovaný poukázal na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 4. 2002, sp. zn. 6 A 709/2001. Žádost žalobkyně tak dle žalovaného v kontextu výše uvedeného působí účelově a žalovaný je toho názoru, že jediným opravdovým motivem jejího podání je legalizace pobytu na území ČR. Dle názoru žalovaného se v případě žalobkyně jedná o zjevné zneužívání azylové procedury ve snaze oddálit výkon správního a soudního vyhoštění a její nucený odjezd z ČR. Žalovaný zdůraznil, že pro potřeby úpravy pobytu cizinců na území ČR slouží instituty obsažené v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, v platném znění, jež měla žalobkyně ve věci jí tvrzeného zájmu o trvání jejího pobytu na území ČR využít. Prostřednictvím řízení o udělení mezinárodní ochrany nelze obcházet instituty obsažené právě v tomto zákoně.

Na základě uvedených skutečností žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V replice ze dne 23. 2. 2015 žalobkyně uvedla, že nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že politická a hlavně bezpečnostní situace na Ukrajině je natolik uspokojivá, jak žalovaný tvrdí ve svém vyjádření. Dle žalobkyně rozhodně neumožňuje její bezpečný návrat na Ukrajinu.

Žalobkyně dále uvedla, že bydlí v ČR spolu se svým přítelem, Ukrajincem žijícím v ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu, v bytě v N. Přítel je biologickým otcem jejího mladšího syna M. a v současné době žalobkyni živí a podílí se na chodu společné domácnosti. V Praze pobývá i matka žadatelky, a to též na základě povolení k dlouhodobému pobytu a na Ukrajinu jezdí jen na návštěvy.

Žalobkyně se dále domnívá, že splňuje důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť jí na Ukrajině hrozí pronásledování z důvodu ukrajinské národnosti, neboť povstalci, či ruští vojáci jsou obávanou hrozbou pro místní, ukrajinské obyvatelstvo. Také se obává pronásledování z důvodu politické orientace, protože je odpůrcem povstaleckého hnutí na Ukrajině.

Závěrem žalobkyně zopakovala, že je přesvědčena, že v jejím případě je dán důvod k udělení doplňkové ochrany podle § 14 odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

Při ústním jednání konaném dne 27. června 2016 setrvali účastníci na svých dosavadních procesních stanoviscích.

Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).

Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, který vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ dle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu, se na nyní posuzovaný případ nepoužije. Členské státy Evropské unie jsou povinny výše uvedenou povinnost transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 směrnice). Podle čl. 52 odst. 1 věty druhé směrnice se žádosti o mezinárodní ochranu podané do 20. 7. 2015 řídí právními a správními předpisy přijatými podle směrnice 2005/85/ES. Směrnice 2005/85/ES přitom povinnost zajistit soudní přezkum rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu neobsahovala.

Protože doposud nebyly do českého právního řádu promítnuty požadavky čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, má uvedený článek směrnice přímý účinek. Jelikož však žádost o mezinárodní ochranu byla v této věci podána dne 5. 3. 2014, směrnice 2013/32/EU na toto řízení (včetně přezkumného řízení soudního) nedopadá. Na věc tak *rationae temporis* dopadá směrnice 2005/85/ES, která neukládá členským státům povinnost zajistit soudní přezkum rozhodnutí podle stavu ke dni vydání rozhodnutí soudu. Plně se tak prosadí § 75 odst. 1 s. ř. s.

K jednotlivým námitkám uvedeným v žalobě a jejím doplnění soud uvádí:

Podle § 12 písm. b) zákona o azylu se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.

Žalobkyně v žalobě namítala pochybení žalovaného spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a nedostatečném odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž argumentovala nebezpečím hrozícím jí v souvislosti s ozbrojenými střety ukrajinské armády a separatistických skupin na východě Ukrajiny.

Soud se nejprve zabýval námitkou žalobkyně týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Vzal přitom v úvahu, že žalobkyně v průběhu správního řízení soustavně argumentovala ozbrojenými střety ukrajinské armády a separatistických skupin na východě

Ukrajiny. Žalovaný při posouzení jejích tvrzení vycházel především z výpovědi žalobkyně, z informací Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 16. 4. 2014, č. j. 98524/2014-LPTP, ze dne 29. 5. 2014, č. j. 98525/2014-LPTP, a ze dne 1. 8. 2014, č. j. 110105/2014-LPTP, z Výroční zprávy Freedom House, Svoboda ve světě 2014 - Ukrajina z měsíce ledna roku 2014, ze Zprávy Evropské komise ze dne 27. 3. 2014, z Informace Zastupitelského úřadu v Kyjevě ze dne 10. 3. 2014, č. j. 221/2014-KIEV, ze zprávy CRS pro Kongres USA ze dne 24. 3. 2014, z Informace Organizace pro spolupráci a bezpečnost v Evropě ze dne 23. 4. 2014, z informace organizace IOM z měsíce srpna roku 2014, ze Zpráv Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 15. 4. 2014 a 15. 6. 2014, z Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) ze dne 1. 7. 2014 a z informací z Infobanky ČTK „Země světa - Ukrajina“ v aktuálním znění. S těmito podklady se žalobkyně v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu dne 17. 9. 2014 seznámila. Proti uvedeným zdrojům informací a způsobu jejich získání nevyslovila žalobkyně žádné námitky, pouze žalovanému sdělila, v jaké stavu je řízení o zrušení ústavní výchovy jejího syna. Žalovaný tedy na základě výše uvedených podkladů posuzoval, zda by žalobkyni hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu v případě jejího vrácení na Ukrajinu.

Soud má na základě uvedených skutečností za to, že žalovaný dostál své povinnosti řádně zjistit skutkový stav věci, kterou na něj klade ustanovení § 3 správního řádu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81, k této povinnosti správního orgánu uvedl, že „*informace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů a (4) transparentní a dohledatelné.*“ Této povinnosti žalovaný dostál, když mimo jiné vycházel z Informace Organizace pro spolupráci a bezpečnost v Evropě ze dne 23. 4. 2014, zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 15. 4. 2014, z Informace Zastupitelského úřadu v Kyjevě ze dne 10. 3. 2014, č. j. 221/2014-KIEV, nebo zpráv Ministerstva zahraničních věcí ČR, které lze považovat za prameny plnící kritéria vymezená Nejvyšším správním soudem.

Soud proto konstatuje, že žalovaný jako podklad napadeného rozhodnutí shromáždil dostatečné množství informací o zemi původu žalobkyně, které v souvislosti poskytují dostatečný podklad pro posouzení důvodnosti žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Námitka žalobkyně proto není důvodná.

K namítanému nedostatečnému odůvodnění napadeného rozhodnutí soud konstatuje, že žalobkyně neposunula své žalobní tvrzení nad úroveň prosté spekulace, když nijak nekonkretizovala tvrzení žalovaného, která dle jejího názoru nejsou řádně odůvodněna. Tento nedostatek nebyl odstraněn ani soudem ustanoveným zástupcem žalobkyně, a proto soud konstatuje, že tvrzení žalobkyně o nedostatečném odůvodnění nelze považovat za žalobní námitku ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť není vůbec patrné z jakých důvodů má žalobkyně rozhodnutí za nedostatečně odůvodněné.

Soud též neopomněl vypořádat tvrzení žalobkyně, že je v jejím případě dán důvod k udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, respektive doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

Žalovaný k obavám žalobkyně v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobkyně sama uvedla, že před odjezdem z Ukrajiny pobývala v její západní části spolu se svým starším nezletilým synem, sestrou, tetou a babičkou. Jelikož se zhoršená bezpečnostní situace omezuje čistě na Doněckou a Luhanskou oblast, shledal obavy žalobkyně neopodstatněné. Vycházel přitom z informací Ministerstva zahraničních věcí ČR a ČTK. Tento závěr

žalovaného zcela koresponduje s informacemi zachycenými v podkladech založených ve správním spise.

Zejména ze zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ze dne 1. 7. 2014 a zprávy OBSE vyplývá, že ozbrojené střety jsou omezeny pouze na část Luhanské a Doněcké oblasti na východě Ukrajiny. Někteří obyvatelé z těchto částí odešli do západní a střední části Ukrajiny, v poslední době se pak usazují i ve východní části, která je pod kontrolou vládních jednotek. Ty části Doněcké a Luhanské oblasti, které jsou pod kontrolou vlády, a zbývající oblasti jsou bezpečné, civilisti v nich nejsou vystaveni z důvodu ozbrojeného konfliktu nebezpečí usmrcení, zranění nebo jiné vážné újmy. Vzhledem k autoritě zpracovatele zprávy o zemi původu jde o zprávu vysoce důvěryhodnou a objektivní. Soud dospěl k závěru, že žalovaný shromáždil dostatek relevantních a přiměřeně aktuálních informací (zpráva UNHCR byla stará jen 2 měsíce), na jejichž podkladě lze v plném rozsahu posoudit, zda situaci na Ukrajině lze podřadit § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu je nedůvodná.

Je tedy zřejmé, že Ukrajina se ke dni vydání napadeného rozhodnutí nenacházela ve stavu tzv. totálního konfliktu – tj. situaci, že již pouhá přítomnost osoby na území této země nebo regionu ji vystavuje reálnému nebezpečí ohrožení života a tělesné integrity (shodně viz usnesení NSS ze dne 15. 1. 2015, čj. 7 Azs 265/2014 – 17). Za této situace bylo povinností žalobkyně prokázat dostatečnou míru individualizace, tj. že ona osobně by pravděpodobně byla vystavena jako civilista útoku v rámci probíhajícího ozbrojeného konfliktu. Potřebná míra individualizace je naplněna zpravidla tehdy, když žalobkyně již utrpěla vážnou újmu nebo byla vystavena přímým hrozbám způsobení vážné újmy, nebo pokud ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu země původu, ve kterém skutečně žalobkyně pobývala, a nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země, nebo pokud jsou u žalobkyně dány jiné faktory (osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že se stane terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí (viz rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2015, čj. 5 Azs 158/2015 – 24). Žalobkyně ve správním ani soudním řízení neprokázala, že by před odjezdem ze země původu utrpěla v důsledku ozbrojeného konfliktu vážnou újmu nebo byla takovou újmou ohrožena. Z její výpovědi vyplývá, že ze země původu odjela v roce 2011 za prací, aby mohla uživit své dítě, které zanechala v místě bydliště u příbuzných (byla-li by ohrožena vážnou újmou, nepochybně by dítě vzala s sebou). Žalobkyně před odjezdem z Ukrajiny nebydlela v místě, které je v současnosti zasaženo ozbrojenými operacemi. Bydlela v R. v Zakarpatské oblasti v západní části Ukrajiny. Tato část ukrajinského území je z pohledu panující bezpečnostní situace zcela klidná, riziko, že by se v ní žalobkyně stala terčem svévolného násilí v důsledku ozbrojeného konfliktu ve východní části území, je minimální. Žalobkyně neuvedla v řízení žádné skutečnosti, z nichž by vyplýval jakýkoliv důvod, který by zvyšoval riziko, že se stane v zemi původu terčem svévolného násilí. Žalovaný tedy správně dovodil, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Žalobní bod je nedůvodný.

Podle protokolů o ústních jednáních se žalobkyně ve správním řízení nikdy nezmínila o tom, že by se jakkoliv veřejně angažovala, či že by byla jakkoliv pronásledována z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Žalobkyně nad rámec důvodů uvedených ve správním řízení argumentovala v replice ze dne 23. 2. 2015 ohrožením její osoby v souvislosti s jejím politickým smýšlením odmítajícím separatisty a dále nebezpečím jejího stíhání ze strany separatistů a proruských povstalců z důvodu její ukrajinské národnosti. Podmínkami, za nichž lze v soudním řízení správním uvádět nové důvody žádosti o mezinárodní ochranu, se komplexně zabýval Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16. Dospěl k závěru, že žalobci musí být umožněno uplatnit v soudním řízení nový důvod žádosti

o mezinárodní ochranu, jestliže jde o skutečnost, kterou žalobce nemohl bez vlastní viny uvést již ve správním řízení, nebo jestliže se ve správním řízení vyskytla okolnost, která ospravedlňuje, že žalobce neuvedl danou skutečnost již ve správním řízení (např. při osobním pohovoru nebyl žalobce na tuto skutečnost dotazován; osobní pohovor nebyl proveden, žalobce nemusel pochopit relevanci dané skutečnosti pro řízení o mezinárodní ochraně; trauma, stud nebo jiné zábrany mohly zabránit úplnému ústnímu svědectví při osobním pohovoru; pohlaví tazatele nebo tlumočnicka mohlo být pro žalobce zábranou). Je třeba vzít v úvahu, že žadatelé o mezinárodní ochranu patří mezi zvláště zranitelné osoby, které se mohou na území České republiky ocitnout ve zcela jiném kulturním prostředí, po měsících nebezpečné cesty, mohou být dezorientovaní a mohou mít skutečně odůvodněný strach z návratu do země původu. Je tedy třeba vždy nutno zohlednit povahu nových skutečností a situaci konkrétního žadatele.

Žalobkyně pochází z Ukrajiny, která není významně kulturně odlišným státem, na území České republiky pobývala v době podání žádosti o mezinárodní ochranu již tři roky (od března 2011). Nenacházela se tedy pod bezprostředním šokem ze strastiplné cesty. S žalobkyní byly provedeny dva pohovory k žádosti, a to dne 5. 3. 2014 a dne 10. 6. 2014 (druhý pohovor prováděla s žalobkyní žena, tlumočnicka nebyl přítomen, neboť pohovor byl na její žádost veden v českém jazyce). Skutečnost, že žalobkyně je politického přesvědčení (patrně nikdy relevantně veřejně nedeklarovaného), že nesouhlasí s povstalcí na východě Ukrajiny, a obává se pronásledování pro svoji ukrajinskou národnost, mohla žalobkyně uvést již ve správním řízení, nejpozději dne 17. 9. 2014, kdy byla seznámena s podklady pro vydání rozhodnutí. Nejde o otázku intimního charakteru, u níž by mohla váhat s jejím uvedením. Soud tedy uzavírá, že vzhledem k osobní situaci žalobkyně a charakteru nově uváděných skutečností není žádného důvodu věcně posuzovat v soudním řízení tvrzení žalobkyně o nových důvodech pro udělení mezinárodní ochrany. Ve vztahu k oběma těmto novým důvodům lze nicméně poznamenat, že již *prima facie* neopodstatňují udělení mezinárodní ochrany (v jakékoliv formě), neboť žalobkyně před odchodem ze země původu pobývala v západní části Ukrajiny v R., kde stále u příbuzných pobývá její starší dítě. V této části Ukrajiny nebude mít žalobkyně se svým protiseparatistickým smýšlením sebemenší obtíže, separatisté ji zde nebudou pro její ukrajinskou národnost pronásledovat.

Soud neprovedl důkaz listinami předloženými žalobkyní k žalobě, neboť žalobkyně na jejich provedení při jednání netrvala. Soud shledal, že jde o nadbytečné důkazy, neboť bezpečnostní situace v zemi původu byla v dostatečném rozsahu (a ve větší míře podrobnosti, než jaká vyplývá z předložených listin) zjištěna již ve správním řízení.

Jelikož soud neshledal žalobu důvodnou a ani z obsahu spisu neseznal vadu řízení, k níž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, rozhodl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem pod bodem I., že se žaloba zamítá.

Soud výrokem pod bodem II. rozhodl, že se žádnému z účastníků nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nevznikly.

Usnesením ze dne 4. 11. 2014, čj. 49 Az 15/2014 – 17, byl žalobkyni ustanoven k ochraně jejích práv zástupcem advokát JUDr. Jan Žatecký. Odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů soudem ustanoveného advokáta hradí podle § 35 odst. 8 věty první za středníkem s. ř. s. stát. Výše odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů se stanoví podle § 35 odst. 2 s. ř. s. na základě vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif). Ustanovený zástupce provedl v řízení tři úkony právní služby, a to převzetí zastoupení, sepsal repliky ze dne 23. 2. 2015 a účast při jednání dne 27. 6. 2016 [§ 11 odst. 1 písm. b), d) a g) advokátního tarifu]. Odměna za jeden úkon právní služby činí 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d)

ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu] a náhrada hotových výdajů za každý z úkonů právní služby 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Ustanovenému zástupci žalobkyně tak náleží odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové částce 10.200 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve **lhůtě dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 27. června 2016

Tomáš Kocourek, v. r.
soudce

Za správnost:
Božena Kouřimová